

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. T. B.**, zastoupen Mgr. Matúšem Bónou, advokátem, se sídlem Brno, Novobranská 14, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 328/2004 – 21 ze dne 6. 10. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 4. 2004, č. j. OAM - 3974/VL – 22 - C07 - 2003, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel o azyl požádal, aby získal nějaké doklady pro pobyt v České republice. Ve Vietnamu pracoval jako zemědělec, ale žádné stálé zaměstnání neměl a ani se jej nepokoušel hledat. Příjmy mu však často nestačily ani na živobytí. Jiné problémy ve vlasti neměl, odcestoval, protože jeho kamarád kontaktoval převaděče, kteří jim cestu zprostředkovali. Žalovaný tak neshledal naplnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, v níž namítal nepřesné a neúplné zjištění skutečného stavu věci, přičemž provedená zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci. Došlo tedy k nesprávnému posouzení právních otázek, jejichž zodpovězení bylo potřebné. Ve Vietnamu byl stěžovatel ve složité situaci, jelikož jako zemědělec kvůli konfliktu s předsedou družstva přišel o pronajaté pole, na němž se živil. Z tohoto konfliktu vyplynulo též stěžovatelovo dvoutýdenní zadržení na policii. Jelikož se stěžovatel obával dalšího postupu policie a byl v zoufalé situaci, rozhodl se opustit vlast. Proto navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovaného k dalšímu řízení.

Rozsudkem blíže označeným v záhlaví krajský soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalovaný dostatečně a přesně zjistil skutečný stav věci a na základě shromážděných podkladů dospěl ke správným právním závěrům. Stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle §§ 12 – 14 zákona o azylu ani pro vztazení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 27. 10. 2005.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel dne 10. 11. 2005 kasační stížnost, kterou výslovně odůvodňuje § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že důvody, na něž stěžoval odkazoval ve své žádosti o udělení azylu a v průběhu správního řízení, se skutečně mohou jevit jako především hospodářské povahy. Při odpovědném a svědomitém přístupu k věci je nutno se zabývat rovněž příčinami postavení stěžovatele v zemi původu, přičemž tyto mohou splňovat znaky zákonných důvodů pro udělení azylu. Stěžovatel poukazyval na bezvýchodnost své existenční situace, charakterizoval ji bližším rozvedením problémů se zaměstnáním. Nemohl nalézt stálé pracovní místo a zabezpečit si dostatečné příjmy pro uspokojení základních životních potřeb. Vzhledem ke společenskému a hospodářskému zřízení v jeho vlasti je za tento stav odpovědná téměř výlučně veřejná moc, stěžovatelovu situaci lze tedy přičíst k odpovědnosti veřejné moci, která je téměř monopolním nositelem prostředků k zajištění základních práv občanů, včetně práva na důstojný život. Přitom je zjevné, že v důsledku jednání veřejné moci nejsou tato práva chráněna vůbec a nebo jen zcela nedostatečně. Pokud by stěžovatel byl angažován ve prospěch změny situace v jeho vlasti, byl pro ni postihován. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že žalovaný nepostupoval dostatečně svědomitě a odpovědně, když se těmito souvislostmi nezabýval. Dospěl tak k nesprávnému posouzení právní otázky týkající se posouzení důvodů pro udělení azylu. Stejného pochybení se dopustil i krajský soud. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Zároveň konstatuje, že se stěžovatelem tvrzenými důvody zabýval, a to i v souvislosti se situací ve Vietnamu. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze

dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal postup krajského soudu při přezkumu existence důvodů pro udělení azylu a vztažení překážky vycestování ve stěžovatelově případě. Pokud krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo se takového pronásledování opodstatněně obával, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně, přičemž nemožnost nalézt stále zaměstnání s dostatečným výdělkem, a to za situace, kdy stěžovatel pracoval jako zemědělec a jinou práci ani nehledal, takovým důvodem být nemůže. Stěžovatelem tvrzené okolnosti nejsou ve věci relevantní, neboť stěžovatel se ani nepokusil hledat jiné zaměstnání, ani jinak nežádal pomoc státní moci, a proto nelze dovodit, že by mu státní moc upírala jeho základní práva. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Námítky stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle

poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jenž sám uplatňoval. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu